

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 stycznia 1959 r.

Nr 10

TRESC:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

35 — nr 8 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1959 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie produkcji i obrotu wyrobami garmażeryjnymi oraz normowania zaopatrzenia surowcowego	61
36 — Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1958 r. w sprawie zasad normowania środków obrotowych i ustalania pasywów stałych w przedsiębiorstwach państwowych	61
37 — Ministra Finansów z dnia 17 stycznia 1959 r. zmieniające zarządzenie z dnia 12 stycznia 1958 r. w sprawie ustalenia wysokości odsetek bankowych	63
38 — Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 17 stycznia 1959 r. zmieniające zarządzenie z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie składu, siedziby i trybu postępowania morskich komisji dyscyplinarnych	63

35

ZARZĄDZENIE NR 8 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1959 r.

w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie produkcji i obrotu wyrobami garmażeryjnymi oraz normowania zaopatrzenia surowcowego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1956 r. w sprawie określenia organów administracji państwowej, na które przechodzą niektóre uprawnienia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i jej Przewodniczącego (Dz. U. Nr 58, poz. 270), zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnienia do wydawania przepisów w zakresie obrotu i produkcji wyrobów garmażeryjnych oraz normowania zaopatrzenia surowcowego z wyłączeniem uprawnień Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu wynikających z zarządzenia nr 65 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem (Monitor Polski Nr 20, poz. 148).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

36

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 24 grudnia 1958 r.

w sprawie zasad normowania środków obrotowych i ustalania pasywów stałych w przedsiębiorstwach państwowych.

Na podstawie § 36 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 392 Rady Ministrów z dnia 13 października 1958 r. w sprawie zasad podziału zysku, różnic wyrównawczych, pokrywania strat, finansowania środków obrotowych, inwestycji i kapitalnych remontów w przedsiębiorstwach przemysłu oraz zasad gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłu na 1959 r. (Monitor Polski Nr 88, poz. 491) zarządza się, co następuje:

I. Normatywy środków obrotowych.

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa są obowiązane sporządzać plany normatywów środków obrotowych. Plany te stanowią część

składową rocznych planów techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstwa.

2. Normatywy środków obrotowych powinny określać ekonomicznie uzasadnione wielkości tych środków, niezbędnych do zapewnienia ciągłości planowanych procesów produkcji i obrotu.

3. Suma wyrażonych wartościowo normatywów poszczególnych składników środków obrotowych stanowi ogólny normatyw finansowy określający stałe potrzeby przedsiębiorstwa w zakresie środków normowanych.

§ 2. 1. Normatywy ustala się dla następujących składników środków obrotowych:

- 1) materiałów — w układzie ustalonym przez jednostkę nadrzędną, a w wypadku nieustalenia takiego układu — z podziałem na:
 - materiały podstawowe,
 - materiały pomocnicze,
 - paliwo,
 - opakowania,
 - części zapasowe maszyn i urządzeń,
 - przedmioty nietrwale;
- 2) półfabrykatów i produkcji w toku;
- 3) wyrobów gotowych;
- 4) towarów (w tym również artykułów spożywczych w zakładach przemysłu gastronomicznego);
- 5) nakładów przyszłych okresów.

2. Dla środków obrotowych wymienionych w ust. 1 ustala się normatywy tylko w tych wypadkach, gdy środki te wiążą się z ciągłymi i powtarzalnymi procesami eksploatacyjnymi. Nie ustala się więc normatywów dla tej części środków obrotowych, która jest potrzebna przedsiębiorstwu przejściowo w wyniku sezonowych wahań działalności, działalności podejmowanej na ściśle określony czas. itp.

§ 3. 1. Normatywy oblicza się na początek i na koniec roku oraz na koniec I, II i III kwartału. Normatyw na początek roku przyjmuje się w wysokości normatywu na koniec roku ubiegłego.

2. Podstawą ustalenia normatywów na koniec roku są planowane rozmiary działalności gospodarczej przedsiębiorstwa w IV kwartale. Normatywy na koniec I, II i III kwartału ustala się na podstawie planowanych rozmiarów działalności w tych kwartałach z uwzględnieniem przepisu ust. 3.

3. Normatywy środków obrotowych na koniec I, II i III kwartału powinny mieścić się w granicach normatywów na początek i na koniec roku z zachowaniem zasady jednokierunkowości zmian (wzrostu lub spadku) w ciągu roku. Powyższa zasada nie dotyczy normatywów towarów.

4. W przedsiębiorstwach, w których działalność gospodarcza ulega sezonowym wahanom, normatywy na koniec roku i na koniec I, II i III kwartału ustala się na poziomie wynikającym z rozmiarów działalności gospodarczej przedsiębiorstwa w kwartale najmniejszego nasilenia tej działalności.

§ 4. Przy ustalaniu normatywów dla poszczególnych składników środków obrotowych obowiązują następujące zasady:

- 1) Normatywy materiałów podstawowych, materiałów pomocniczych i paliwa oblicza się dzieląc wartość planowanego zużycia poszczególnych rodzajów środków obrotowych w danym okresie przez ilość dni tego okresu i mnożąc otrzymany wynik przez wskaźnik w dniach. Wskaźnik w dniach powinien wynikać z techniczno-ekonomicznych warunków pracy przedsiębiorstwa i uwzględniać między innymi: wielkość niezbędnego zapasu rezerwowego, możliwości zaopatrzeniowe, ekonomicznie uzasadnioną wielkość jednorazowej dostawy, wymaganą częstotliwość dostaw, warunki transportowe.
- 2) Normatywy opakowań, części zapasowych maszyn i urządzeń oraz przedmiotów nietrwale przyjmuje się w wysokości planowanych stanów zapasów tych składników środków obrotowych na koniec okresu planowanego po wyeliminowaniu zapasów nadmiernych i zbędnych.
- 3) Normatywy półfabrykatów i produkcji w toku ustala się na podstawie danych statystycznych. Za normatyw przyjmuje się średni stan półfabrykatów i produkcji w toku w roku ubiegłym w warunkach normalnych, tj. po wyeliminowaniu wpływu zahamowań produkcji spowodowanych przeszkodami natury technicznej i innymi. Otrzymaną w ten sposób średnią wartość półfabrykatów

i produkcji w toku należy powiększyć o procent planowanego wzrostu produkcji w roku planowanym uwzględniając jednocześnie wpływ przewidywanych zmian warunków technicznych, technologii produkcji oraz poważniejszych zmian w asortymencie produkowanych wyrobów na kształtowanie się stanów półfabrykatów i produkcji w toku.

- 4) Normatywy wyrobów gotowych ustala się łącznie dla zapasów magazynowych oraz dla wyrobów wysłanych, a nie sprzedanych. Normatywy te oblicza się dzieląc planowany koszt wytworzenia produkcji w danym okresie przez ilość dni tego okresu i mnożąc przez wskaźnik w dniach. Wskaźnik w dniach powinien odpowiadać przeciętnemu okresowi czasu od chwili wytworzenia wyrobów do momentu ich sprzedaży. Wskaźnik ten ustala się biorąc pod uwagę: czas sortowania, pakowania, kompletowania zamówień, częstotliwość wysyłek, w uzasadnionych wypadkach — czas tak zwanego sezonowania wyrobu, tzn. czas przeznaczony na składowanie wyrobu do momentu uzyskania pełnych właściwości użytkowych, czas przeznaczony na wysyłkę lub wydanie wyrobu, wystawienie faktury i ewentualne złożenie jej do rozrachunku.
- 5) Normatywy towarów ustala się łącznie dla zapasów magazynowych oraz dla towarów wysłanych, a nie sprzedanych. Normatywy te oblicza się dzieląc wartość planowanej sprzedaży po cenie zakupu w danym okresie przez ilość dni tego okresu i mnożąc otrzymany wynik przez wskaźnik w dniach. Wskaźnik w dniach powinien odpowiadać prawidłowej rotacji towarów, tj. przeciętnemu okresowi czasu od chwili zakupu do momentu sprzedaży. Wskaźnik ten ustala się biorąc pod uwagę konieczność wyposażenia przedsiębiorstwa w pełny asortyment towarów, możliwości zaopatrzeniowe, ekonomicznie uzasadnioną wielkość jednorazowej dostawy, wymaganą częstotliwość dostaw, warunki transportowe, a ponadto: czas sortowania, pakowania, kompletowania zamówień, częstotliwość wysyłek, czas przeznaczony na wysyłkę lub wydanie towarów, wystawienie faktury i ewentualne złożenie jej do rozrachunku.
- 6) Normatywy nakładów przyszłych okresów przyjmuje się w wysokości planowanego stanu tych nakładów na koniec danego okresu z uwzględnieniem obowiązujących terminów ich rozliczania.

§ 5. 1. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Finansów mogą zobowiązać przedsiębiorstwa do ustalania normatywów dla innych składników środków obrotowych poza wymienionymi w § 2 ust. 1, jak również ustalić inny niż wymieniony w tym przepisie podział środków obrotowych na składniki, dla których należy ustalać normatywy.

2. Właściwi ministrowie mogą ustalać szczegółowe wytyczne dotyczące normowania środków obrotowych, dostosowane do warunków organizacyjno-technicznych przedsiębiorstw. Upoważnienie to ministrowie mogą przelać na dyrektorów zjednoczeń przemysłu.

II. Pasywa stałe.

§ 6. Pasywa stałe są tą częścią zobowiązań, która pozostaje stałe w obrocie przedsiębiorstwa ze względu na ustalone terminy płatności i jest zaliczana do pokrycia normatywów środków obrotowych na równi z funduszem statutowym.

§ 7. Przedsiębiorstwa obowiązane są planować stałe pasywa z tytułu:

- 1) płac,
- 2) ubezpieczeń społecznych,
- 3) rozliczeń międzyokresowych biernych,
- 4) dostaw,
- 5) wpłat z zysku do budżetu i na rzecz jednostki nadrzędnej.

§ 8. Przy planowaniu pasywów stałych obowiązują następujące zasady:

- 1) Kwotę pasywów stałych z tytułu płac i ubezpieczeń społecznych ustala się dzieląc planowane na dany okres nakłady na płace i ubezpieczenia społeczne przez ilość dni tego okresu i mnożąc otrzymany wynik przez wskaźnik w dniach. Wskaźnik w dniach oblicza się na podstawie różnicy w czasie między końcem okresu, za który przypada wypłata zarobków, a obowiązującą datą dokonywania wypłat.
- 2) Kwotę pasywów stałych z tytułu rozliczeń międzykresowych biernych ustala się w wysokości planowanego ich stanu na koniec danego okresu z uwzględnieniem obowiązujących terminów ich rozliczenia.
- 3) Kwotę pasywów stałych z tytułu dostaw ustala się w wysokości minimalnego stanu zobowiązań wobec dostawców. Za minimalny stan zobowiązań wobec dostawców należy przyjmować wartość przeciętnego pięciodniowego zakupu planowanego na dany okres, powiększoną o 50% przewidywanego przeciętnego stanu zobowiązań z tytułu dostaw nie fakturowanych.

4) Kwotę pasywów stałych z tytułu wpłat z zysku do budżetu i na rzecz jednostki nadrzędnej ustala się w sposób analogiczny jak w pkt 1.

§ 9. Pasywa stałe należy ustalać w jednakowej wysokości we wszystkich kwartałach roku objętego planem na poziomie wynikającym z rozmiarów działalności w kwartale najmniejszego nasilenia tej działalności.

§ 10. 1. Właściwi ministrowie mogą zobowiązać przedsiębiorstwa do planowania pasywów stałych z innych tytułów poza wymienionymi w § 7. Upoważnienie to ministrowie mogą przelać na dyrektorów zjednoczeń przemysłu.

2. Właściwi ministrowie mogą zwolnić przedsiębiorstwa od planowania pasywów stałych z niektórych tytułów wymienionych w § 7.

III. Przepis końcowy.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

37

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 stycznia 1959 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 12 stycznia 1958 r. w sprawie ustalenia wysokości odsetek bankowych.

Na podstawie § 9 uchwały nr 77 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1958 r. w sprawie ustalania wysokości odsetek, prowizji i opłat bankowych banków państwowych (Monitor Polski z 1958 r. Nr 42, poz. 239 i z 1959 r. Nr 5, poz. 20) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 czerwca 1958 r. w sprawie ustalania wysokości odsetek bankowych (Monitor Polski Nr 48, poz. 283) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po wyrazach „w roku 1958” dodaje się wyrazy „oraz w roku 1959”,
- 2) w pkt 2 po lit. c) dodaje się lit. d) i e) w brzmieniu: „d) obrotowych dla rzemiosła i prywatnego przemysłu na sfinansowanie produkcji przeznaczonej na eksport w wysokości 4%,
e) inwestycyjnych dla rzemiosła i prywatnego przemysłu na finansowanie nakładów inwestycyjnych zwią-

zanych z produkcją przeznaczoną na eksport w wysokości 3%”,

3) dotychczasową treść § 1 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Narodowy Bank Polski może uzależnić stosowanie ulgowej stopy procentowej od kredytów normatywnych, udzielonych spółdzielniom zrzeszonym w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i w Związku Spółdzielni Mleczarskich, od spełnienia przez spółdzielnie ustalonych przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego warunków, dotyczących poprawy ich gospodarki finansowej”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

38

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI I GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 17 stycznia 1959 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie składu, siedziby i trybu postępowania morskich komisji dyscyplinarnych.

Na podstawie art. 70 i 71 ustawy z dnia 28 kwietnia 1952 r. o pracy na polskich morskich statkach handlowych w żegludze międzynarodowej (Dz. U. Nr 25, poz. 171) w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Marynarzy i Rybaków Morskich zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie składu, siedziby i trybu postępowania morskich komisji dyscyplinarnych (Monitor Polski Nr 74, poz. 452) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 5. 1. Kadencja komisji (Komisji Odwoławczej) trwa 2 lata.

2. W skład każdej komisji, a także Komisji Odwoławczej, wchodzi: przewodniczący, wiceprzewodniczący oraz jako członkowie: czterej przedstawiciele Zarządu Głównego Związku Zawodowego Marynarzy i Rybaków Morskich, zwanego dalej „Zarządem Głównym Związku Zawodowego”, i 6 przedstawicieli armatorów żeglugi międzynarodowej, których siedziba znajduje się w terytorialnym zasięgu działania komisji.”